

Sammelband

49

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

IOANNIS CASELII

Ad Clarissimum virum

CORNELIVM
MARTINIVM,

Antvverpium, renunciatum Prorectorem
academiæ Iuliæ,

EPISTOLA.

ΟΥ ΥΕΥΔΕΙ ΤΕΓΓΩ

Λ Ο Γ Ο Υ Σ.

HELMÆSTADII, in acad. IVLIA,
excudebat Iacobus Lucius. Anno

CIO. IOC.

XII. Kal. Decembr.

Σὺν Θεῶ.

Vid citharæ resonant? quid fulgent sceptrâ
duorum

Cerytum? quid museis effusa iuuentus?

Quidq; sacerdotum vult inclutus ordo Miner-

Quos inter latis humeris excelsior vnus, (uæ?

Coccinea iuuenis spectandus epomide prodit?

Non temerè est: hæc sunt, ni fallor, Iulia,

Hic sese expediens curis semestribus, illi, (quando

Quem pridem è socijs suffragia designarint,

Ritè gubernatæ nauis per cærulea, clauum,

Inportu, è dextra in dextram, Guelpho auspice, tradit:

Iulia sunt: & honos hic cui decernitur, adsunt

Delecto Aoniæ gratatum voce sorores.

Musa virum laudat, quo nil humanius: at si

Hunc irritâris, nihil acrius extet eodem:

Discimus hoc ipsum passim de heroibus istis,

Quos olim intonsi nemoroso in vertice Pelij

Phyllirides multa virtute poliuit & armis:

Sic Cornelius est, vti vis, & mitis & asper,

(Mitis, vt in cælo se viuere iuret amicus,

Asper, vt aduersum qui ierit, se spondeat orco)

Militia in nostra. Nam certa indagine verum

Vestigat fidis socijs, & fortè cubili

Contecto latitans densis in vepribus, artis

Præsidio, è tenebris ad clari lumina solis

Protrahit, ostenditq; palàm dulcedine mira,

Tam niuea charta, quàm de cathedra ore diserto.

Si quis in hanc audax contrâ descendat arenam,

Præceptis Eridos fretus, linguaq; canora,

Noster hic, haud animo trepidans, cita tela retundet,

In caput auctoris, rationumq; insuper addet

Pondera, plus alia vi, plus etiam ense, valentum:

Vt

Vt sibi desperent palmam laudemq; sophistæ.
Nemo ita contexet labyrinthorum inuia tesqua,
Quin directa sacrae rationis fila secutus,
Incolumem tuto se sistat in æquore campi.
Nemo ita mentito pinget sua falsa colore,
Quin idem valeat fraudis detergere fucum,
Et populo insipidas spectanti pandere nugas.
Nemo ita cuprea vasa, vel ærea, perlinet auri
Exigui gutta stillante minutius, vt se
Indicis attritu non prodat vile metallum.
Hic est ille canon, quo scit Cornelius vti,
Quem Polycleteo similem, docet vsq; iuventam.
Hanc normam sequimur, nec eam, quæ prodita Lesbo,
Huius & illius saxo se commodat vsu,
Norma abnormis, & vt curuatus scipio numquam
Regula erit, sic nec noua norma valebit in æuum,
Hæc licet à stolidis frustra tollatur olympo.
Vt verò fluctus fortunæ fregerit exul
A puero: atq; acie mentis, duroq; labore,
Diuitias animi multas verasq; pararit,
Vidimus: & Varnus Viadrusq; loquuntur, & Elmus
Annuit, inuidiæ nec id os impunè negarit
Præsidio quæcunq; forent, nihil omnium omisit.
Nam quid habent Latij, benè quin perspexerit, aut quid
Vrbs sacra Cecropidon? & condit nobile carmen,
Et nitido veterum loquitur sermone Quiritum:
Nile etiam templo Tritonia condit in imo,
Quin totum ingenio maturè prenderit ipsum:
Non est, hoc ut norit, & vt neglexerit illud:
Non voluit nobis multum didicisse videri:
Quo quis sæpe alios, sed se magis ipse fefellit,
Et tamen hoc vulgo facimus: sed funditus hausit
Disciplinarum latices ex fontibus ipsis.
Sic solidas animi sibi opes inuênit, & auget
Semper multimodis. Quis enim plaudente theatro
Explicat ingenuas inter nos clarius artes?

A 2

Sed

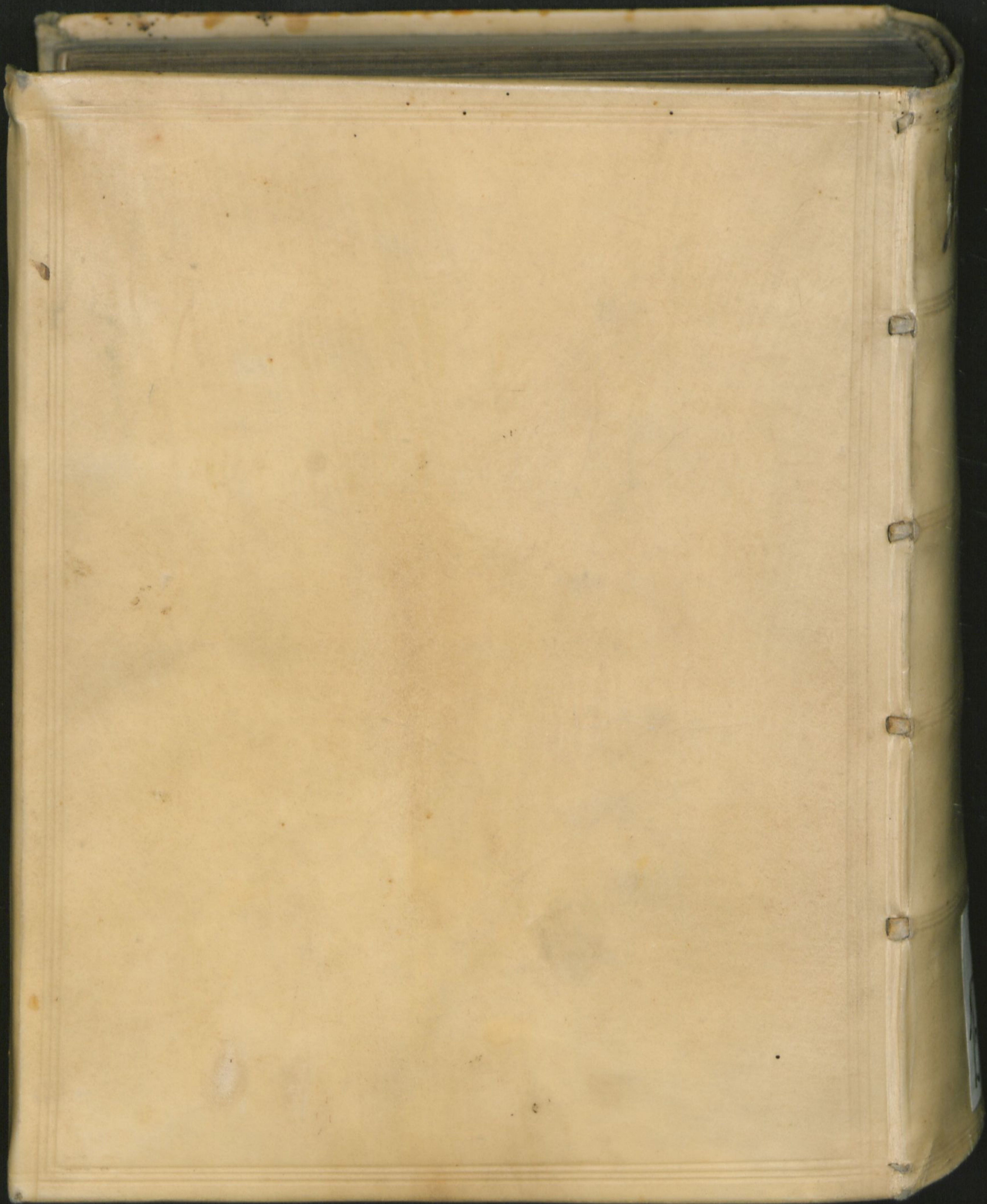
Sed res præcipuè, quas vix mens sola penetrat,
Quasq; est ardua res, humana voce profari:
Quid? quod Pæonijs non est nouus hospes in herbis?
Quid? quod & ex Mose, priscisq; ex vatibus idem,
Ipse ego dum Graios noctu voluo atq; reuoluo,
Phœnicum lingua lecta intellectaq; nosti?
Scilicet, hæc etiam est animi nota certa prophani.
Magna satis dixi: iam maius dico: quod atra
Labe vacans, niueo candescis pectore totus.
Quòd libertatem præfers Pæctoliæ vndæ,
Detestans etiam Satrapeias mancipiorum:
Quòd cum fortè bonus sperata nauigat aura,
Quando mali ringuntur, in altum iubila tollis:
Quòd, quos Aonides decorant, moresq; venusti,
Obuius ipse, humiles, animoq; domoq; receptas:
Nec refert, si quis sese leuis efferat abs re,
Hunc ob stultitiam populari in fæce relinqui.
Hactenus hæc: nec plura velim: nec sit satis otij:
Nec, licet hoc à me tacitè fortasse requiras,
Hic ego te doceo, cum, quæ quis carmine pandat,
Pridem animo memori teneas benè doctus, ad vnguem.
Nam si consilio & monitis res quæq; regantur,
Non nihil his & ego in rebus præstare potis sim.
Vix etiam fuerit te, pro re, mitior alter:
Qui legum tabulis vltro parere recusent,
Aequus & hic & iustus eris, multumq; seuerus,
Ne detrimenti capiat quid Iuliodos res,
Sed potius, cœlo depulsis nubibus omni,
Crescat in integrum, contenta, publica, cura.
Spero equidem: nec spes, quam de te cepero, fallat,
Quando alijs missis, quod ages, meditaberis vnum:
Teq; sacra exacuent antiqui verba Biantis,
Et semper feriens, Siculo cor, naphe, susurro:
Nec deerunt socij, nec cuius ducitur Argo,
Nec deerit, nutu qui torquet totius axeni.

F I N I S.

HB. 153147

Sb.

UD74

15.

IOANNIS CASELII

Ad Clarissimum virum

CORNELIVM
MARTINIUM,

Antvverpium, renunciatum Prorectorem
academiæ Iuliæ,

EPISTOLA.

ΟΥ ΥΕΥΔΕΙ ΤΕΓΓΩ

Λ Ο Γ Ο Υ Σ,

HELM AESTA DII, in acad. IVLIA,
excudebat Iacobus Lucius. Anno

CIO. 156.

XII. Kal. Decembr.